

JARO

Kráčím po cestě blátěné, nad hlavou mi slunce pálí a sluneční paprsky prvního slunce mě bodají do tváře. Zpěv ptáků mi nahání husí kůži a vyvolává takový ten pocit svobody, krásy a vhání i nápady do fantazie. Voda v jezírcích začíná hrát do rytmu lesů a svět se rozzařuje.

Připadám si jak princezna z pohádek, kdy je konec vždy krásný. Šla jsem po stezce a stoupla si vedle krmelce, paprsky sem přes vysoké koruny stromů pronikají jen lehce. Jdu loudavým krokem, spěchat se mi nechce, chci přírodu si vychutnat a do toho ošklivého a falešného světa se nevracet. Mírný vánek mi čechrá vlasy, bláto špiní boty. Tak už pomalu půjdu, vrátím se zpět, přírodu jsem už narušila dost, už poznala jsem její krásu. Cestou zpět mě ovíjí čerstvý voňavý vzduch. Strašně se těším na letní dny.

Míša Tannhäserová, IX. tř.